

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoPr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720201448
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8720201448.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Viery Zolňakovej a JUDr. Milana Majerníka, v právnej veci žalobcu: K.. R. T., W.. XX.XX.XXXX, F. E. L. XXXX/XX, XXX XX F., právne zastúpený advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654, proti žalovanému: TIMING, s.r.o., so sídlom Centrálna 584/5, 089 01 Svidník, IČO: 31 702 376, právne zastúpený JUDr. Milošom Hnatom, advokátom, so sídlom Tkáčska 2, 080 01 Prešov, IČO: 37941852, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnávateľom a náhradu mzdy s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného voči rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 21Cpr/8/2020-136 zo dňa 17.02.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Odmieťa odvolanie voči výroku II.
- III. Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou domáhal, aby súd určil, že skončenie pracovného pomeru z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce zo dňa 26.03.2020 je neplatné. Taktiež žiadal, aby žalovaný bol zaviazaný na zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 07.04.2020. Zároveň požadoval priznať náhradu trov konania.

2. Okresný súd Poprad ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. U r č u j e, že skončenie pracovného pomeru podaného žalovaným žalobcovi, hrubým porušením pracovnej disciplíny zo dňa 26.3.2020 je n e p l a t n é.

II. V y l u č u j e nárok na náhradu mzdy za obdobie od 7.4.2020 na samostatné konanie.

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že súd rozhodne o trovách konania uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovenia § 47 ods. 1, § 59 ods. 1, § 68 ods. 1 písm. b), § 68 ods. 2, § 70, § 77, § 78 ods. 1, § 79 ods. 1 Zákonníka práce, § 137 písm. c) a § 215 Civilného sporového poriadku.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že dňa 01.03.2019 žalobca ako zamestnanec a žalovaný ako zamestnávateľ uzavreli pracovnú zmluvu, s pracovným zaradením - vodič vnútroštátnej a medzinárodnej kamiónovej dopravy. Dňa 01.03.2019 bol uzavretý k pracovnej zmluve aj Dodatok, týkajúci sa zmeny v časti mzdy. Dňa 01.08.2019 bola uzavretá Dohoda o zmene pracovnej zmluvy, týkajúca sa termínu zasielania základnej mzdy na účet zamestnanca a cestovných náhrad. Dňa 01.03.2019 žalovaný podpísal Smernicu so záväznými pravidlami pre vodiča, ktorý riadi vozidlo s chladiarenským návesom, kde v bode 7 je uvedené, že smerom na E. vodič má zakázané parkovať minimálne 120 km pred prístavom Z. H. z dôvodu emigrantov, ktorí sa chcú dostať do E. ilegálne. V bode 8 bolo uvedené, že ak vodič robí povinnú pauzu, po jej ukončení je povinný skontrolovať paletové koše, plombu, šasy pod chladničkou a ak má podozrenie, že v návese sa nachádzajú osoby, je povinný to ihneď nahlásiť polícii ešte v prístave Z. H. pred odchodom na loď. Žalobca vykonával v období september - december 2019 prepravy na trase cez E. v časových obdobiach 07.03. - 14.03.2019, 24.03. - 29.03.2019, 05.04. - 11.04.2019, 11.04. - 16.04.2019, 25.04. - 01.05.2019, 01.05. - 09.05.2019, 16.05. - 22.05.2019, 22.05. - 28.05.2019, 13.06. - 20.06.2019, 10.09. - 15.09.2019, 15.09. - 23.09.2019, 26.09. - 03.10.2019, 03.10. - 04.10.2019, 09.10. - 19.10.2019, 24.10. - 31.10.2019, 07.11. - 15.11.2019, 15.11.2019 - 22.11.2019, 28.11. - 05.12.2019, 09.12. - 17.12.2019. Dňa 04.02.2020 bolo vydané rozhodnutie colným orgánom F. S., že u zamestnanca R. T. dňa 12.12.2019 boli nájdené, tri osoby, za ktoré dostal pokutu 600,- GBP za každú prevážanú osobu, t.j. celkovo 1.800,- GBP, ktoré musí zaplatiť do 08.04.2020. Dňa 04.02.2020 bolo vydané rozhodnutie colného orgánu F. S. o uložení pokuty vo výške 1.000,- GBP na každú prevážanú osobu, t.j. spolu 3.000,- GBP uložených žalovanému zaplatiť do 08.04.2020. Dňa 26.03.2020 žalovaný doručil žalobcovi „Skončenie pracovného pomeru - hrubé porušenie pracovnej disciplíny - § 68 ZP ods. 1 písm. b),,“. V uvedenom právnom úkone zamestnávateľ uviedol: „Dňa 13.03.2020 nám boli doručené oficiálne oznámenia o uložení pokút colnými úradmi L. V. (G..V..) za prevezenie troch utečencov na územie E.. Prvé z nich priamo na Vaše meno vo výške 1.800,- GBP. Druhé obdržala firma TIMING s.r.o. a to vo výške 3.000,- GBP. Týmto konaním ste nám spôsobili priamu škodu vo výške 3.000,- GBP a poškodili ste dobré meno našej spoločnosti, nakoľko TIMING s.r.o. sa dostala na zoznam podozrivých z pašovania utečencov. Podľa § 68 ods. 1 písm. b), s Vami končíme pracovný pomer ku dňu 31.03.2020, ktorý bol uzatvorený Pracovnou zmluvou zo dňa 01.03.2019. Ako zamestnanec ste hrubo porušili pracovnú disciplínu. Okrem iných bodov Smernice, nedodrжали ste bezpečnostné pokyny pri prepravách tovaru na územie E. /Smernica zamestnávateľa - zákaz parkovať a zastavovať vozidlo vo vzdialenosti kratšej ako 120 km pred prístavom X. - G./, o ktorých ste bol dostatočne informovaný a poučený. Týmto listom Vás zároveň chceme informovať o príprave podania trestného oznámenia na Vašu osobu za prevádzanie utečencov, podozrenie z pašovania nepovoleného tovaru. Vaším konaním spôsobenú majetkovú a nemajetkovú ujmu, a všetky finančné škody a ich náhrady, si budeme v plnej výške vymáhať súdnou cestou.“ Dňa 30.04.2020 žalobca zaslal žalovanému Oznámenie spojené s výzvou na ďalšie zamestnávanie, v ktorom uviedol, že nesúhlasí so skončením pracovného pomeru a považuje ho za protiprávny a trval na tom, aby ho naďalej žalovaný zamestnával. Uvedená výzva bola zaslaná prostredníctvom L. T. dňa 04.05.2020.

5. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil tým, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa Zákoník práce zakotvuje ako výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru. Vychádzajúc zo závažnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru pre oboch účastníkov, v praxi by sa mal tento dôvod uplatňovať len vo výnimočných prípadoch, keď nie je spravodlivé od zamestnávateľa vyžadovať, aby zamestnanca po uplatnení výpovede ešte zamestnával počas výpovednej doby. Zákoník práce výslovne požaduje, aby sa dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru skutkovo vymedzil tak, aby nebol zameniteľný s iným dôvodom. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť vymedzený takým spôsobom, aby bolo nepochybné, v akom konkrétnom konaní zamestnanca alebo zamestnávateľa spočíva. Tiež aj z dôvodu, aby nebolo možné dodatočne meniť dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Súd zistil z úradnej povinnosti, že žalovaný v zmysle § 68 ods. 2 ZP, § 63 ods. 3,4 ZP okamžite skončil pracovný pomer - dňa 26.03.2020, teda v lehote 2 mesiacov, odo dňa kedy sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel - dňa 13.03.2020 (pokiaľ malo ísť o dôvod zákazu parkovania a zastavovania vozidla vo vzdialenosti kratšej ako 120 km pred prístavom X.-G., s následnou uloženou sankciou - poznámka súdu). Účastník pracovného pomeru, voči ktorému bol uplatnený zrušovací právny úkon, smerujúci ku skončeniu pracovného pomeru, svoje právo môže uplatniť na súde, aby rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Preto sa súd zaoberal ďalšou hmotnoprávnou prekluzívnu lehotou, týkajúcou sa právnej skutočnosti v zmysle § 77 ZP, spočívajúcej vo včasnom podaní žaloby o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Dospel k záveru, že pracovný pomer sa skončil v tomto

prípade (pri okamžitom skončení pracovného pomeru bez výpovednej doby), doručení zrušovacieho úkonu žalobcovi do vlastných rúk dňa 06.04.2020. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná medzi sporovými stranami. Žalobca podal žalobu v dvojmesačnej lehote - dňa 18.05.2020 elektronicky, s tým že posledný deň lehoty pripadol na deň (07.04.2020 - 07.06.2020). Žaloba bola podaná včas. Súd preto pristúpil k preskúmaniu dôvodnosti podanej žaloby, teda k samotnému preskúmaniu okamžitého skončenia pracovného pomeru, ktoré vykonal listom žalovaný ako zamestnávateľ dňa 26.03.2020. V konaní nebolo sporné, že medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom bola uzatvorená riadne pracovná zmluva na dobu neurčitú so skúšobnou dobou na 3 mesiace, na pozíciu vodiča vnútroštátnej a medzinárodnej kamiónovej dopravy. Žalobca vykonával dopravu do zahraničia ako napr. do U. F. cez S. (prístav Z.). Dňa 06.04.2020 žalobcovi bolo doručené Okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného z dôvodu, že okrem iných bodov Smernice nedodrжал žalobca bezpečnostné pokyny pri prepravách tovaru na územie E. (zákaz parkovať a zastaviť vozidlo vo vzdialenosti kratšej ako 120 km pred prístavom X. - G.) a že dňa 13.03.2020 boli doručené oficiálne oznámenia o uložení pokút colnými úradmi Spojeného kráľovstva za prevezenie troch utečencov na územie E.. Zákonník práce výslovne požaduje, aby sa dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru skutkovo vymedzil tak, aby nebol zameniteľný s iným dôvodom. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť vymedzený takým spôsobom, aby bolo nepochybné, v akom konkrétnom konaní zamestnanca alebo zamestnávateľa spočíva a tiež aj z dôvodu, aby nebolo možné dodatočne meniť dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z uvedeného však nie je zrejmé vyvodit', kedy k uvedenému konaniu zo strany žalobcu malo dôjsť, v čom konkrétne konanie spočívalo tak, žeby bolo možné hodnotiť ho ako hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Okamžité skončenie pracovného pomeru obsahuje iba - „nedodrжали ste bezpečnostné pokyny pri prepravách tovaru na územie E.“. Z uvedenej formulácie žalovaného nie je zrejmé (napr. aké konkrétne bezpečnostné pokyny resp. pokyn, zahrnutý do konkrétneho skutku zapríčineného žalobcom, pokyn zakotvený v ktorom bode Smernice, Smernice vydané dňa....) kedy sa tak malo stať (deň, turnus, časové obdobie), keďže pred okamžitým skončením pracovného pomeru dňa 26.03.2020 malo byť vykonaných niekoľko ciest do U. F. cez prístav Z., v roku 2019. Nie je úlohou súdu dedukovať skutok, pokiaľ to neupresnil ani žalovaný v tom smere, na ktorej konkrétnej ceste v roku 2019 alebo roku 2020 vykonanej žalobcom, malo dôjsť k porušeniu zákazu parkovať a zastaviť vozidlo vo vzdialenosti kratšej ako 120 km pred prístavom. Teda súd uzavrel, že absentuje špecifikácia konkrétneho konania žalobcu, ktorým mal pracovnú disciplínu porušiť závažným spôsobom. Nie je zrejmé, v čom spočíva porušenie pracovnej povinnosti zamestnanca, kedy, za akých okolností. Súd je toho názoru, že pri ukončení pracovného pomeru je potrebné nielen citáciou právneho predpisu (hoci právnou kvalifikáciou súd nie je viazaný - poznámka súdu), ale aj skutkovo konkretizovať (vymedziť) výpovedný dôvod tak, aby nebol zameniteľný, inak je okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné. Súd doplnil dokazovanie, keďže išlo o pracovnoprávny spor so slabšou stranou, o zistenie skutočnosti, koľko krát žalobca vykonal pred okamžitým skončením pracovného pomeru pracovných ciest cez prístav Z. do E.. Dôvodom dokazovania malo byť objektívne zistenie, či žalobca vykonal iba jednu cestu na ktorej sa údajne dopustil porušenia pokynu, alebo vykonal viacero ciest na ktorých sa mohol dopustiť porušenia pracovnej povinnosti, ktoré vyústili do uloženia sankcií zamestnancovi a zamestnávateľovi. Pokiaľ by z dokazovania vyplynulo, vykonanie iba jedinej cesty cez prístav Z. žalobcom, súd by mohol pracovať s verziou porušenia pracovnej povinnosti zákazu zastavenia v predpisanej vzdialenosti minimálne 120 km od prístavu, z dôvodu nachádzajúcich sa migrantov vo vozidle, iba na tejto jedinej ceste. Keďže súd zistil, že žalovaný vykonal viacero zahraničných ciest - preprav tovaru na trase do E., cez prístav Z. v dňoch 07.03. - 14.03.2019, 24.03. - 29.03.2019, 05.04. - 11.04.2019, 11.04. - 16.04.2019, 25.04. - 01.05.2019, 01.05. - 09.05.2019, 16.05. - 22.05.2019, 22.05. - 28.05.2019, 13.06. - 20.06.2019, 10.09. - 15.09.2019, 15.09. - 23.09.2019, 26.09. - 03.10.2019, 03.10. - 04.10.2019, 09.10. - 19.10.2019, 24.10. - 31.10.2019, 07.11. - 15.11.2019, 15.11.2019 - 22.11.2019, 28.11. - 05.12.2019, 09.12. - 17.12.2019, mohlo by dôjsť k zámene skutku. Je síce pravdou, že z listinných dôkazov vystavených zahraničnými colnými orgánmi vyplynulo, že dňa 12.12.2019 v prístave Z. boli nájdení v prívese kamióna, ktorý riadil žalobca traja imigranti, to však na veci nič nemení, že nájdenie imigrantov, neznamená porušenie pracovných povinností žalobcom, ale ide o možný následok akéhosi nešpecifikovaného konania žalovaného. Ani právny zástupca na pojednávaní, nevedel súdu vysvetliť o aké konkrétne konanie žalobcu malo ísť, ktoré mal na mysli zamestnávateľ, keď okamžite ukončil pracovný pomer. Súd dospel k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné z formálno-právnych dôvodov. K uvedenému záveru dospel súd na základe toho, že v právnom úkone, ktorým sa končí pracovný pomer, absentuje uvedenie konkrétneho skutku spočívajúceho v porušení pracovnej disciplíny žalobcom. Skončenie pracovného pomeru síce poukazuje na možné porušenie bodov Smernice (nie je zrejmé ktorej Smernice čl. 34, 58 zo dňa 29.05.2018 alebo zo dňa 01.03.2019,

keďže žalobca podpisoval dve Smernice počas pracovných pomerov u žalovaného), avšak nemožno konštatovať žiadne konkrétne porušenie pracovných povinností žalobcom pri plnení pracovných úloh. Žalovaný síce vo vyjadrení k žalobe niektoré z uvedených porušení pracovnej disciplíny konkretizuje, to však nič nemení na tom, že v listine o ukončení pracovného pomeru špecifiká absentujú, čo má za následok neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 70 ZP. Z uvedených dôvodov bolo nadbytočné zaoberať sa tým, či sa žalobca skutočne dopustil zavineného konania, ktoré žalovaný označil ako hrubé porušenie pracovnej disciplíny a či toto konanie aj dosiahlo uvedenú intenzitu porušenia pracovných povinností. Súd zamietol ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania z dôvodu, že išlo o právne posúdenie právneho úkonu po formálnej stránke, u ktorého tieto náležitosti absentovali, čo malo za následok neplatnosť úkonu, a preto nebol dôvod na ďalšie dokazovanie z dôvodu hospodárnosti konania. Právny úkon mal právne vady. Čo sa týka argumentácie žalovaného v písomnom vyjadrení, že za hlavný dôvod ukončenia pracovného pomeru považoval, že žalobca ako zamestnanec hrubo porušil pracovno-právne predpisy, a to tým, že ako zamestnanec bol zadržaný pri kontrole príslušníkmi Colnej správy L. V. U. F. a L. Í.. Súd uvádza, že zadržanie nie je porušením pracovnej povinnosti, ale následkom porušenia niečoho. Samotné zadržanie ešte nepreukazuje vinu žalobcu, keďže túto je povinný zamestnávateľ bezpochyby preukázať napr. aj v konaní o náhradu škody.

6. Následne súd rozhodol, že nárok na náhradu mzdy vylučuje na samostatné konanie podľa ustanovenia § 166 ods. 2 Civilného sporového poriadku a na záver svojho rozhodnutia súd prvej inštancie dodal, že z okamžitého skončenia pracovného pomeru musí byť dostatočne zrejmé, na základe ktorej konkrétnej skutočnosti zamestnávateľ končí pracovný pomer so zamestnancom. Ak je v skončení pracovného pomeru v právnom úkone obsiahnutých viac skutočností, ktoré sú dôvodom pre skončenie pracovného pomeru, musí byť dostatočne zrejmé, na základe ktorej skutočnosti zamestnávateľ tento dôvod uplatnil. V zmysle Zákonníka práce je potrebné, aby bolo nepochybné, v čom skutkovo spočíva porušenie zamestnanca, čo znamená dostatočne, zrozumiteľne a jasne opísať dôvod pre ktorý bol skončený pracovný pomer, keďže konanie žalobcu klasifikoval ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Bez takejto konkretizácie použitého dôvodu zo skutkovej stránky nie je zabezpečené, že nevzniknú pochybnosti o tom, z akého dôvodu bol so zamestnancom pracovný pomer skončený a že dôvod skončenia nebude možné dodatočne meniť doplnením skutkových údajov, ktoré okamžité skončenie pracovného pomeru neobsahuje. Obligatórnou náležitosťou okamžitého skončenia pracovného pomeru je skutkové vymedzenie dôvodu skončenia pracovného pomeru, teda konania, ktorým došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, preto nemožno skutkové vymedzenie nahrádzať odkazom na Smernice.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 251, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku s tým, že v konaní v zmysle zásady úspechu bol plne úspešný žalobca. Preto súd zaviazal neúspešného žalovaného nahradiť mu trovy konania v plnom rozsahu.

8. Proti rozsudku v čas podal odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že odvolanie podáva voči všetkým výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobnom návrhu neuznal argumentácie žalovaného ohľadne zákonnosti skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného voči žalobcovi, ktoré mu bolo adresované oznámením zo dňa 26.03.2020. Z predmetného oznámenia bol zrejím a riadne daný aj určitý dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru a toto oznámenie obsahovalo všetky podstatné náležitosti právneho úkonu, ktoré by zakladali dostatočne určitý a zrozumiteľný dôvod skončenia pracovného pomeru. Žalobca ako zamestnanec mal ako vodič vo vozidle zamestnávateľa prevážať troch utečencov, pričom bol zadržaný hraničnou políciou L. V. dňa 12.12.2019. Žalovaný ako zamestnávateľ sa o dôvodoch, pre ktoré skončil pracovný pomer so žalobcom dozvedel dňa 03.03.2020, a to na základe oznámení o uložení pokút zo strany Colných úradov L. V.. Z tohto dôvodu skončenie pracovného pomeru bolo dané žalovanému v zákonnej lehote, t. j. do jedného roka, kedy došlo k porušeniu pracovnej disciplíny a v lehote do dvoch mesiacov, keď sa o dôvode na okamžité zrušenie pracovného pomeru dozvedel. V predmetnom oznámení zamestnávateľa bolo podrobne špecifikované o aký dôvod hrubého porušenia pracovnej disciplíny sa jedná, a to Smernice zamestnávateľa ohľadne zákazu parkovať a zastavovať vozidlo vo vzdialenosti menšej ako 120 km pred prístavom medzi X. Ú. a L. V.. Žalovaný na základe výzvy súdu doložil všetky doklady ohľadne pracovného pomeru žalobcu u žalovaného ako aj žalobcom ako zamestnancom podpísané Smernice, ktorých porušenie zakladalo právo zamestnávateľa na okamžité zrušenie pracovného pomeru. Súd vzhľadom na účasť žalovaného na pojednávaní v danom prípade vôbec nevzal do úvahy podanie žalobcu podané na pojednávaní dňa 17.02.2021, kde v podstate potvrdil

dôvody okamžitého zrušenia pracovného pomeru, pričom nemožno súhlasiť s argumentáciou súdu, že v danom prípade bolo okamžité zrušenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa málo konkrétne. Rovnako ako argumentácia súdu o nejednoznačnosti, ohľadne ktorej smernice sa porušenie pracovnej disciplíny v danom prípade malo jednať je zjavne neopodstatnená, keďže v súvislosti s pracovným pomerom žalobcu ako zamestnanca voči žalovanému prichádza do úvahy iba smernica, ktorá bola podpísaná dňa 01.03.2019 potom ako vznikol posledný pracovný pomer. Na základe uvedeného odvolateľ nesúhlasí s výrokom súdu v danej veci a argumentáciou odôvodňujúcou tieto výroky súdu, keďže súd sa podľa názoru odvolateľa v danej veci nekriticky stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalobcu, vôbec nevzal do úvahy dôkazy predložené žalovaným, pričom súčasne nezohľadnil ani rozporné tvrdenia žalobcu, ktoré boli na pojednávaní prezentované iba písomnou formou, resp. cestou jeho právneho zástupcu. Predmetné skutočnosti sú odvolacím dôvodom podľa odvolateľa v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e), f), g) a h) CSP a sú dôvodom na zrušenie prvostupňového rozhodnutia súdu z dôvodu, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. skutkový stav neobstoí a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto odvolateľ žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a predmetnú žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú a zaviazal súčasne žalobcu k náhrade trov súdneho konania, a to tak na prvostupňovom súde ako aj na súde odvolacom.

9. K žalovaným podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za zákonný a riadne odôvodnený. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že oznámenie o skončení pracovného pomeru obsahovalo všetky náležitosti ako aj dostatočne určitý a zrozumiteľný dôvod skončenia pracovného pomeru, keď zo samotného textu oznámenia zo dňa 26.03.2020 nie je možné identifikovať, kedy sa mal žalobca dopustiť protiprávneho konania. Absencia uvedenia konkrétneho skutku z jeho datovaním a opisom ako sa mal daný skutok stať, je podstatnou skutočnosťou zakladajúcou plynutie dvojmesačnej lehoty na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny a v danom prípade dôkazné bremeno je možné pripisovať jedine na stranu žalovaného. Žalobca vždy sporoval konanie žalovaného, čoho dôkazom je aj podanie žaloby a preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že podkladom na skončenie pracovného pomeru je smernica, ktorú mal žalobca porušiť tak, že nedodržel zákaz parkovania a zastavenia vozidla menšej ako 120 km pred prístavom medzi X.Ó. Ú. a L. V.. Žalobca nikdy nepotvrdil dôvody skončenia pracovného pomeru tak, ako sa to mylne domnieva žalovaný, nakoľko z dôvodu vágnosti týchto dôvodov nebolo čo potvrdiť a dodatočné vymáhanie potvrdenia v budúcnosti špecifikovaného dôvodu na skončenie pracovného pomeru je nezákonné. Dokument žalovaného označený ako Skončenie pracovného pomeru - hrubé porušenie pracovnej disciplíny zo dňa 26.03.2020 neobsahuje všetky podstatné náležitosti právneho úkonu zamestnávateľa, ktorý by zakladal dostatočne určitý a zrozumiteľný právny predpoklad na platné skončenie pracovného pomeru so žalobcom ako zamestnancom. Z uvedeného dôvodu žalobca požadoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť.

10. Napriek výzve súdu prvej inštancie, aby sa žalovaný v lehote 10 dní vyjadril k vyjadreniu žalobcu voči odvolaniu podanému žalovaným sa žalovaný k uvedenému do dnešného dňa písomne nevyjadril.

11. Možno teda konštatovať, že sporové strany podanie odvolacej repliky a odvolacej dupliky v písomnej forme nevyužili.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie

odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym zistením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

16. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ním uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza a ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať súladne s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia samotného civilného procesu. Pokiaľ sa odvolateľ nestotožňuje s vyhodnotením ňou uvádzaných dôkazov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že to, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nepostačuje samo o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS/4/94, II. ÚS/3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok.

18. Predmetná odvolacia námietka je nedôvodná, keďže súd prvej inštancie rozhodoval na základe dôkazmi overeného skutkového stavu. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemožno považovať za taký, ktorý by bol okrem iného aj z ústavnoprávneho hľadiska neudržateľný, a teda spôsobilý na jeho derogáciu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že odvolateľ, dostal v konaní pred všeobecným súdom s poukazom na ust. § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odpoveď aj na túto námietku. (pozri I. ÚS 343/2020 zo dňa 07.07.2020).

19. K námietke nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov § 365 ods. 1 CSP písm. f) odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť

v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

20. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

21. Ani táto odvolacia námietka však naplnená nebola, keďže súd prvej inštancie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise vyhodnotil správne, pravdivosť vykonaných dôkazov sporovými stranami napadnutá nebola a súd takto samotné listinné dôkazy ani nevyhodnocoval (nepravdivosť dôkazov) a z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejavi žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky.

22. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 CSP písm. h) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

23. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, neobmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

24. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. g) odvolací súd uvádza, že odvolateľ napádal aj nedostatočnosť zisteného skutkového stavu z dôvodu údajnej prípustnosti jeho ďalšieho dotvárania. Taký odvolací dôvod nemožno vnímať ako reálnu vadu rozhodnutia v zmysle chybného procesného postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu. Ak by odvolateľ videl pochybenie v tomto procesnom postupe súdu, mal by správne argumentovať v odvolaní odvolacím dôvodom podľa písm. e) alebo podľa písm. f) § 365 ods. 1. Stav predpokladaný hypotézou tejto normy nemožno v kontradiktórnom spore ani objektívne dávať za vinu súdu, ktorý v danom prípade postupoval v intenciách prejednávacieho princípu. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ustanovením § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku, z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny. V danom prípade je možné konštatovať, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu, ktorý navrhovali sporové strany a aj vzhľadom na charakter predmetného sporu ako sporu s ochranou slabšej sporovej strany v podobe uplatnenia individuálnych pracovných nárokov súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj nad rámec návrhov sporových strán na dokazovanie, pričom nemožno súdu prvej inštancie vytknúť nedostatočnosť zisteného skutkového stavu. Tento bol zistený rozsiahle a podrobne. Z tohto dôvodu odvolací súd považuje predmetnú odvolacu námietku podľa § 365 ods. 1 písm. g) za nedôvodnú.

25. V danom prípade sa odvolací súd plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o zamietnutí ďalších návrhov na vykonanie dokazovania z dôvodu, že v danej veci bolo v prvom rade potrebné právne

posúdenie právneho úkonu žalovaného po formálnej stránke v rámci jeho náležitostí vyžadovaných hypotézou ustanovenia § 70 Zákonníka práce. Tu je možné z listinných dôkazov konštatovať, že konanie zamestnanca bolo pri okamžitom skončení pracovného pomeru opísané ako „nedodržanie bezpečnostných pokynov pri prepravách tovaru na územie E.....“, alebo opísané ako „okrem iných bodov Smernice, nedodržali ste aj.....“. Z takejto formulácie nie je možné jednoznačne vyvodiť k porušeniu akých konkrétnych pokynov pri akom konkrétnom skutku nastalo, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že pred okamžitým skončením pracovného pomeru žalobca ako zamestnanec vykonal niekoľko ciest do U. F. cez prístav Z.. Tak ako správne konštatoval súd prvej inštancie, dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru musí spočívať v konkrétnom konaní zamestnanca založenom na konkrétnych skutočnostiach, počas ktorých malo nastať. Správne teda súd prvej inštancie dospel k právnomu záveru, že posudzované okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné z formálno-právnych dôvodov a ďalšie návrhy na dokazovanie zo strany žalovaného, ktoré súd zamietol, nemohli zvrátiť právny záver súdu o neplatnosti tohto právneho úkonu. Z tohto náhľadu súd prvej inštancie v rámci zásady spočívajúcej na procesnej ekonómii sporového konania zamietol ďalšie návrhy na dokazovanie dôvodne a týmto procesným postupom súdu prvej inštancie nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. V tomto prípade pre úspech v spore nepostačovalo zo strany žalovaného, ktorý nesie (obrátené) dôkazné bremeno, poukazovať na možné porušenie konkrétnych bodov smernice až v rámci vyjadrenia k podanej žalobe, ale v zmysle ustanovenia § 70 Zákonníka práce sa už priamo v okamžitom skončení pracovného pomeru od žalovaného vyžadovalo dostatočne určité špecifikovanie konkrétneho skutku, ktorého následkom je porušenie pracovnej disciplíny.

26. Správne teda súd prvej inštancie posúdil okamžité skončenie pracovného pomeru ako neplatné, keďže z neho nebolo zrejmé, v ako konkrétnom skutku spočívalo konanie zamestnanca (vzhľadom na opakujúce sa pracovné cesty žalobcu do U. F. cez prístav Z. nebolo žalovaným opísané dostatočne určito, špecificky a zároveň nezameniteľne) a zároveň na akých konkrétnych skutočnostiach bolo založené, tak aby ho bolo možné vyhodnotiť ako určitý a zrozumiteľný právny predpoklad na platné skončenie pracovného pomeru pre hrubé porušenie pracovnej disciplíny.

27. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správnomu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

29. Odvolací súd zároveň odmietol odvolanie voči výroku II., ktorým súd prvej inštancie vylúčil nárok na náhradu mzdy za obdobie od 07.04.2020 na samostatné konanie, a to z dôvodu, že proti predmetnému výroku nie je v zmysle ustanovenia § 355 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku prípustné odvolanie. Z tohto dôvodu v zmysle ustanovenia § 386 písm. c) odvolací súd podané odvolanie odmietol, keďže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, pričom odvolanie žalovaného bolo vyhodnotené ako nedôvodné, a preto bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).